PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 9. jūnijā *

Lieta T-152/06

NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB, Stokholma (Zviedrija), ko pārstāv M. Merola [*M. Merola*] un L. Armati [*L. Armati*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv T. Šarfs [*T. Scharf*], pārstāvis,

atbildētāju,

par lūgumu atcelt lēmumu, kas esot iekļauts Komisijas 2006. gada 24. marta un 28. aprīļa vēstulēs, kas adresētas *NDSHT* attiecībā uz sūdzību par valsts atbalstu, kuru

* Tiesvedības valoda — angļu.

Stokholmas pilsēta, iespējams, nelikumīgi ir piešķīrusi *Stockholm Visitors Board AB* (lieta CP 178/04 — Apgalvojums par valsts atbalstu *SVB AB*).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta),

šādā sastāvā: priekšsēdētāja V. Tīli [*V. Tiili*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Białecka*] (referente),

sekretāre K. Kanca [*C. Kantza*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 1. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 Prasītāja, *NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB*, ir Zviedrijā reģistrēta sabiedrība, kura ar savas tīmekļu vietnes palīdzību organizē tūrisma braucienus. Tā piedāvā visaptverošu pakalpojumu, kurā ietilpst viesnīcu istabu rezervēšana un tūrisma pakalpojumu kopums, saukts par "Stockholm à la carte", kas tās īpašniekiem ļauj izmantot vairākus pakalpojumus un infrastruktūras Stokholmas

pilsētā, kā, piemēram, muzejus un pilsētas transportu. Tā tika dibināta 2001. gadā pēc privāto uzņēmēju izstāšanās no *Destination Stockholm AB* (*DSAB*).

2 *DSAB* tika dibināta 1980. gadā ar Stokholmas pilsētas un Stokholmas grāfistes padomes lēmumu. *DSAB* bija partnerība, ko ar pilsētas fonda *Stockholm Information Services* (*SIS*) (turpmāk tekstā — "*SIS* fonds") starpniecību veidoja privātie uzņēmēji tūrisma jomā un Stokholmas pilsēta. Tā bija meitas sabiedrība, kuras lielākā daļa piederēja *SIS* fondam, kurš pats tika izveidots 1978. gadā, lai veicinātu tūrismu Stokholmas pilsētā, un kuru kopīgi kontrolēja un finansēja Stokholmas pilsēta un Stokholmas grāfiste. Kopš 1980. gada *DSAB* piedāvāja izmitināšanu Stokholmas viesnīcās par pazeminātu cenu un sniedza ar tūrismu saistītu pakalpojumu kopumu ar kartes, kas saukta par *Stockholm Card*, palīdzību.

3 2001. gadā pēc privāto uzņēmēju izstāšanās no *DSAB* Stokholmas iestādes nolēma reorganizēt *DSAB*, tās atlikušo darbību apvienojot ar *SIS* fonda darbību. 2002. gada 1. janvārī *DSAB* nomainīja nosaukumu un kļuva par *Stockholm Visitors Board AB* (turpmāk tekstā — "*SVB*"), Stokholmas pilsētas sabiedrību ar dažādām meitas sabiedrībām. No 2002. gada *SVB* sniedza tūrisma informāciju un informāciju par speciāliem piedāvājumiem Stokholmas reģionā, ko iepriekš veica *SIS* fonds. Saistībā ar darbību tūrisma informācijas jomā *SVB* veic arī komercdarbību, kas cita starpā ietver viesnīcu istabu rezervēšanu un *Stockholm Card* tirdzniecību, kura ļauj bez maksas apmeklēt tūrisma vietas un izmantot Stokholmas pilsētas infrastruktūras.

4 2004. gada 23. septembrī prasītāja Komisijai iesniedza informāciju par ikgadējām subsīdijām, ko Stokholmas pilsēta piešķīrusi *SVB* 2003., 2004. un 2005. gadā, apgalvojot, ka šīs subsīdijas esot valsts atbalsts, ko Zviedrijas Karaliste ir piešķīrusi, pārkāpjot EKL 88. panta 3. punktu. Tādu valsts atbalstu kā šajā sūdzībā un vēlāk iesniegtajos prasītājas apsvērumos aplūkotais veidojot ikgadējas apmācības no Stokholmas pilsētas budžeta par labu *SVB*, regulāra tās zaudējumu pirms nodokļu atvilkuma atmaksa no *SVB* mātes sabiedrības un privileģēta pieeja tādām valsts infrastruktūrām kā Stokholmas pilsētas maksas autostāvvietas.

5 Savā sūdzībā prasītāja norādīja, ka, tā kā netika nodrošināts, lai sabiedrības informēšanas darbības netiktu pārmērīgi kompensētas, Stokholmas pilsētas piešķirtās summas *SVB* varēja izmantot, lai finansētu savu komercdarbību, ko tā veica papildus savām tūrisma informācijas aktivitātēm, konkurējot ar citiem valsts un starptautiskiem uzņēmumiem, tādējādi radot konkurences traucējumu. Šis atbalsts esot jāuzskata par nelikumīgu, jo nepastāvēja Komisijas apstiprinājums, kā arī par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

6 Prasītāja savu sūdzību papildināja ar memorandiem, detalizēti aprakstot *SVB* vēsturi, organizāciju un darbību, un lūdza Komisiju atbilstoši Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 11. pantam noteikt pagaidu pasākumus, līdz tā lemj par atbalstu saderību ar kopējo tirgu, lai izvairītos no tā, ka prasītāja ciestu būtiskus un neatgriezeniskus zaudējumus.

7 Komisija sūdzības izskatīšanu uzsāka, lūdzot Zviedrijas iestādēm sniegt informāciju, kā arī sarakstoties un tiekoties ar šo iestāžu pārstāvjiem un prasītāju. Zviedrijas iestādes Komisijai nosūtīja informāciju, kas cita starpā ietvēra detalizētus aprakstus attiecībā uz Stokholmas pilsētas speciālo tūrisma darbību attīstību kopš 1930. gadiem. Tāpat tās iesniedza Komisijai pārskatu par Stokholmas pilsētas pieņemtajiem tiesību aktiem, lai īstenotu reorganizācijas, kas ir bijis šo darbību priekšmets, finanšu informāciju par katru *SIS* fonda un *DSAB* darbību 1995.–2001. gadā, kā arī informāciju par dotācijām, ko Stokholmas pilsēta *SVB* piešķīra 2002., 2003. un 2004. gadā un plānoja piešķirt 2005. gadā.

8 2006. gada 24. martā par jautājumu atbildīgais Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta direkcijas "Valsts atbalsts 1: Saskaņotība un konkurence" vadītājs (turpmāk

tekstā — "par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs") nosūtīja prasītājai vēstuli šādā redakcijā:

"EIROPAS KOMISIJAS

Konkurences ĢD

Valsts atbalsts 1: Saskaņotība un konkurence

vadītājs [..]

Priekšmets: CP 178/2004 — Apgalvojums par valsts atbalstu par labu *SVB AB*

[..]

Es atsaucos uz Jūsu 2004. gada 23. septembra, 2004. gada 22. decembra, 2005. gada 10. janvāra, 2005. gada 19. aprīļa un 2006. gada 14. februāra vēstulēm attiecībā uz priekšmetā norādīto sūdzību.

Vēlos Jums darīt zināmu, ka, pamatojoties uz pieejamo informāciju, Konkurences ģenerāldirektorāta atbildīgās struktūrvienības ir secinājušas, ka nav pietiekama pamata turpināt Jūsu sūdzības izskatīšanu. Kā Jūs zināt, mēs no attiecīgās dalībvalsts esam saņēmuši diezgan nozīmīga apjoma informāciju, kas ir sniegta pa pastu un sanāksmju laikā. Faktu un apstākļu kopums ir detalizēti pārbaudīts un analizēts. Jūsu klienta sūdzība ir uztverta ļoti nopietni, un mēs esam veikuši visu iespējamo, lai konstatētu EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu.

No mūsu analīzes izriet, ka ar *Stockholm Card* un viesnīcu istabu rezervēšanu (izņemot autostāvvietas, kas iekļautas *Stockholm Card*) saistītās darbības ir veiktas tirgus apstākļos. Līdz ar to šīs darbības nav finansētas ar valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Attiecībā uz dažu autostāvvietu bezmaksas lietošanu var apgalvot, ka nepastāv tirdzniecības ietekmēšana un, pat ja tā pastāvētu, šis atbalsts *Stockholm Card* ticis iekļauts labu laiku pirms Zviedrijas pievienošanās Eiropas Savienībai 1995. gadā un līdz ar to ir pastāvošs atbalsts. Turklāt kopš 2006. gada 1. janvāra šis pakalpojums *Stockholm Card* vairs nav iekļauts.

Attiecībā uz citām darbībām (tūrisma informācijas sniegšana utt.) šķiet, ka tās izriet no normām par pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (PVTN). Nešķiet, ka būtu bijušas savstarpējas subsīdijas par labu saimnieciskajai darbībai. Gadījumā, ja atlīdzība par PVTN tiktu atzīta par valsts atbalstu, šāds atbalsts tomēr būtu piešķirts ar tādiem pašiem nosacījumiem arī labu laiku pirms 1995. gada un līdz ar to būtu pastāvošs atbalsts.

Kopumā detalizētās izpētes, ko mēs esam veikuši saistībā ar šo sūdzību, parāda, ka šajā gadījumā runa ir par pastāvošu atbalstu, nevis nelikumīgu atbalstu, kas katrā ziņā ir saderīgs ar kopējo tirgu. Tā kā nav jāīsteno atbilstīgo pasākumu procedūra, kas paredzēta EKL 88. panta 1. punktā, mēs neplānojam īstenot citus pasākumus šajā lietā.

Tomēr es vēlos pievērst Jūsu uzmanību tam, ka, ja pretēji manai struktūrvienībai Jūs tomēr esat pārliecināts, ka ir piešķirts nelikumīgs atbalsts, EKL 87. panta 1. punktam ir tieša iedarbība un ar to privātpersonām ir piešķirtas tiesības, kas ir jānodrošina valsts tiesām. Līdz ar to Jūs varat nodot šo lietu izskatīšanai tiesā.

[..]"

9 Ar 2006. gada 5. aprīļa vēstuli prasītāja darīja zināmu Komisiju, ka tā no 2006. gada 24. marta vēstules ir secinājusi, ka Stokholmas pilsētas *SVB* piešķirtā finansējuma pārbaude ir likusi Komisijai noraidīt tās sūdzību un pieņemt lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 13. pantam un 4. panta 2. un 3. punktam necelt iebildumus attiecībā uz minētajiem atbalstiem. Prasītāja saskaņā ar minētās regulas 20. pantu lūdza Komisiju tai sniegt šī lēmuma kopiju.

10 Ar 2006. gada 28. aprīļa vēstuli (turpmāk tekstā, skatot kopā ar 2006. gada 24. marta vēstuli — "apstrīdētās vēstules") par šo jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs prasītājai atbildēja šādi:

"EIROPAS KOMISIJAS

Konkurences ĢD

Valsts atbalsts 1: Saskaņotība un konkurence

vadītājs [..]

Priekšmets: CP 178/2004 — Apgalvojums par valsts atbalstu par labu *SVB AB*

[..]

Es atsaucos uz Jūsu 2006. gada 5. aprīļa vēstuli attiecībā uz priekšmetā norādītajiem atbalstiem.

Kā es to izskaidroju savā 2006. gada 24. marta vēstulē, Komisijas struktūrvienības ir secinājušas, ka nav pietiekama pamata turpināt Jūsu sūdzības izskatīšanu. No Zviedrijas iestāžu vēstulēs un sanāksmēs sniegtās informācijas izriet, ka Jūsu norādītie pasākumi nav nelikumīgs valsts atbalsts.

Tādēļ es Jums nevaru sniegt Komisijas lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 20. pantu, kā Jūs to lūdzāt savā vēstulē.

[..]"

Process un lietas dalībnieku prasījumi

11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 6. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.

12 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 1. septembrī, Komisija atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam iesniedza iebildi par nepieņemamību.

13 Prasītāja savus apsvērumus par Komisijas izteikto iebildi par nepieņemamību iesniedza 2006. gada 9. novembrī.

14 Ar Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2007. gada 15. marta rīkojumu iebilde par nepieņemamību tika apvienota ar lietas izskatīšanu pēc būtības un tika atlikts lēmums par tiesāšanās izdevumiem.

15 2007. gada 3. maijā Komisija iesniedza savu iebildumu rakstu.

16 2007. gada 28. jūnija vēstulē prasītāja atteicās no tiesībām iesniegt repliku.

17 Tā kā Pirmās instances tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas pirmajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

18 Uzklausījusi tiesnesi referentu, Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

19 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2008. gada 1. jūlija tiesas sēdē. Pirmās instances tiesa lūdza Komisiju divu nedēļu laikā iesniegt noteiktus dokumentus. Komisija šos dokumentus iesniedza 2008. gada 11. jūlijā. Ar 2008. gada 6. augusta vēstuli prasītāja izteica savus apsvērumus par šiem dokumentiem.

20 2009. gada 23. janvārī Pirmās instances tiesa nolēma slēgt mutvārdu procesu.

21 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt iebildi par nepieņemamību un atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt lēmumu, kas ietverts apstrīdētajās vēstulēs;

— likt Komisijai uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Lietas dalībnieku argumenti

23 Komisija apgalvo, ka apstrīdētās vēstules ne atsevišķi, ne kopā neesot Komisijas lēmums un līdz ar to neesot apstrīdams akts. Tādējādi prasība esot nepieņemama.

24 Pirmkārt, apstrīdētajām vēstulēm neesot lēmumu pieņemošs saturs. Saskaņā ar judikatūru, lai vēstuli atzītu par lēmumu EKL 230. panta izpratnē, nepietiekot, ka to kā atbildi uz lūgumu nosūta Kopienu iestāde. 2006. gada 24. marta vēstulē esot norādīts, ka Konkurences ģenerāldirektorāta atbildīgās struktūrvienības, nevis Komisija vai par konkurences jautājumiem atbildīgais Komisijas loceklis ir nolēmuši neveikt izmeklēšanu. 2006. gada 28. aprīļa vēstulē attiecībā uz prasītājas lūgumu esot skaidri noteikts, ka neesot Komisijas lēmuma, ko tai nosūtīt. Komisija neesot pieņēmusi galīgo lēmumu.

Turklāt prasītāja savā prasības pieteikumā vairākkārt esot norādījusi uz Komisijas galīgās nostājas neesamību. Apstrīdēto vēstuļu mērķis esot bijis informēt prasītāju par to, ka Komisijas struktūrvienības nav saskatījušas pietiekamu pamatu, lai pieņemtu lēmumu lietā vai lai uzsāktu minētā atbalsta pārbaudi. Tas, ka Komisijas struktūrvienības izsaka savas pārdomas par lietu, pārskatāmības labad neliedzot apstrīdētās vēstules uzskatīt par informāciju Regulas Nr. 659/1999 20. panta izpratnē.

25 Prasītājas argumentam attiecībā uz iedarbību neatkarīgi no tā, kādā formā lēmums ir pieņemts, neesot nozīmes šajā gadījumā, jo prasītājai būtu jāpierāda, ka apstrīdētās vēstules pēc sava satura ir lēmums. Taču, tā kā apstrīdētajām vēstulēm neesot juridiskas iedarbības uz prasītājas situāciju, tās nevarot atzīt par lēmumu. Turklāt apstrīdētajās vēstulēs neesot minēts juridiskais pamats, tās esot nosūtījušas Konkurences ģenerāldirekcijas struktūrvienības, nevis Komisija kā kolēģija vai šajā nolūkā pilnvarots Komisijas loceklis un tās esot adresētas prasītājai, nevis Zviedrijas Karalistei. Tie esot papildu norādījumi, ka ne atsevišķi, ne kopā apstrīdētās vēstules nav Komisijas lēmums.

26 Otrkārt, Komisija uzsver, ka tā neesot pieņēmusi ne lēmumu, ne arī galīgo nostāju. Apstrīdētajās vēstulēs Komisija neesot norādījusi, ka tā būtu pieņēmusi lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 13. vai 4. pantu. Tas, ka prasītāja savā 2006. gada 5. aprīļa vēstulē lūdz Komisiju nosūtīt tai lēmumu, norādot, ka tā 2006. gada 24. marta vēstuli neuzskata par lēmumu. Ar 2006. gada 28. aprīļa vēstuli prasītāja esot tikai informēta, ka nekāds lēmums tai nevar tikt nosūtīts. Šīs abas vēstules, no kurām neviena nav lēmums, nevarot veidot lēmumu. Komisija norāda, ka, pieņemot, ka lieta varētu būt par nelikumīgu atbalstu, tā neesot pieņēmusi nevienu no Regulas Nr. 659/1999 4. pantā paredzētajiem lēmumiem un ka tā neesot arī galīgi apstiprinājusi, ka attiecīgie pasākumi ir pastāvošs atbalsts. Komisijas struktūrvienības esot apstājušās procesa stadijā, kas ir pirms tās, kurā Komisijai būtu jāizdara izvēle pieņemt lēmumu. Gadījumā, ja prasītāja ir netieši pieļāvusi Komisijas bezdarbību, un, pieņemot, ka Komisijai bija jārīkojas, prasītājai esot bijis jāceļ prasību sakarā ar bezdarbību.

27 Treškārt, Komisija norāda, ka prasību saskaņā ar EKL 230. pantu varot iesniegt tikai par pasākumiem, kas rada obligātas juridiskas sekas, kuras var ietekmēt prasītājas intereses, konkrētā veidā grozot tās tiesisko situāciju. Tā kā nebija Komisijas lēmuma, ar apstrīdēto vēstuļu nosūtīšanu nevarēja tikt grozīta prasītājas tiesiskā situācija.

28 Prasītāja uzskata, ka Komisijas ierosinātā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida. No judikatūras izrietot, ka sūdzības iesniedzējam nosūtīta vēstule, kurā ir izklāstīta Komisijas galīgā nostāja par valsts atbalstu, ir lēmums pat tad, ja tā nav adresēta attiecīgajai dalībvalstij. Paziņojums, kurā Komisijas struktūrvienības bija secinājušas, ka nav pietiekama pamata turpināt sūdzības izmeklēšanu, esot galīgais lēmums, ar kuru Komisija ir atteikusies uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru un ar kuru tā ir izbeigusi lietu. Līdz ar to apstrīdētās vēstules esot apstrīdams akts EKL 230. panta izpratnē.

29 Prasītāja norāda, ka saskaņā ar judikatūru, lai noteiktu, vai akts rada juridiskas sekas un tādējādi par to var celt prasību atcelt tiesību aktu, esot jāpārbauda tā saturs. Formai, kādā lēmums ir pieņemts, neesot nozīmes. Apstrīdētajās vēstulēs, kopā vai atsevišķi, esot bijusi ietverta Komisijas galīgā nostāja attiecībā uz prasītājas sūdzību, un tās esot ietekmējušas prasītājas juridisko situāciju. Ja būtu uzsākta formālā izmeklēšanas procedūra, prasītāja kā apgalvoto atbalstu saņēmušās sabiedrības tiešā konkurente būtu jāatzīst par ieinteresēto personu Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punkta izpratnē un tai būtu jāpiešķir EKL 88. panta 2. punktā un Regulas Nr. 659/1999 6. pantā paredzētās procesuālās garantijas.

30 Pēc prasītājas domām, visi Komisijas argumenti par prasības nepieņemamību attiecoties tikai uz apstrīdēto vēstuļu formu, nevis saturu un neviens no tiem neattiecoties uz lietu. Pirmkārt, tas, ka apstrīdētās vēstules ir nosūtījis Komisijas Konkurences ģenerāldirekcijas vienas struktūrvienības vadītājs, neko nemainot. Tā kā

nepastāvot iebilde, kura precizētu, ka vēstulēs ir izteikts tikai to autora personīgais viedoklis, apstrīdētās vēstules esot jāuzskata par tādām, kurās ir norādīta Komisijas nostāja, un līdz ar to tās esot pārsūdzamas.

31 Otrkārt, Komisija nevarot apgalvot, ka tāpēc, ka apstrīdētās vēstules nav adresētas dalībvalstij, tās nav Komisijas lēmums. Prasītāja atgādina, ka saskaņā ar judikatūru sūdzības iesniedzējam adresēta vēstule, kurā ir minēta Komisijas galīgā nostāja attiecībā uz valsts atbalstu, var būt prasības par lēmuma atcelšanu priekšmets. Pretējā gadījumā sūdzības iesniedzējam būtu liegta iespēja apstrīdēt Komisijas galīgo nostāju par sūdzību un Komisija varētu turpināt apiet savus Regulā Nr. 659/1999 paredzētos pienākumus.

32 Treškārt, Komisijas atteikums nosūtīt prasītājai lēmuma kopiju esot apstiprinājis, ka 2006. gada 24. marta vēstule ir Komisijas galīgā nostāja. Tā kā prasītāja nav varējusi saņemt papildu argumentāciju, tās vienīgā izeja esot bijusi apstrīdēt lēmumu, kas ietverts apstrīdētajās vēstulēs. Turklāt prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajās vēstulēs lietotā piesardzīgā valoda norādot, ka Komisijai varētu būt šaubas attiecībā uz attiecīgo pasākumu vērtējumu un saderīgumu, kas varētu novest pie formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanas. Komisija neesot tikai apstiprinājusi, ka nav bijis pietiekama pamata lemt par attiecīgo gadījumu, kā tā to būtu darījusi neformālā paziņojumā saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punktu. Apstrīdēto vēstuļu saturs, neraugoties uz piesardzīgo valodu, skaidri norādot, ka Komisija attiecībā uz prasītājas sūdzību ir pieņēmusi skaidru un noteiktu nostāju.

33 Turklāt apstrīdētās vēstules nevarot uzskatīt par sagatavojošiem aktiem, jo to saturs norādot, ka Komisija sūdzībā norādīto atbalstu izmeklēšanas ietvaros nav plānojusi

veikt citus pasākumus. Ja Komisija iegūtu imunitāti tikai savu lēmumu piesardzīgās valodas dēļ, tad procesuālās garantijas, kuras paredzētas sūdzību iesniedzējiem valsts atbalsta jomā, būtu pilnīgi veltīgas.

34 Visbeidzot, Komisijas arguments, ka lēmuma neesamības gadījumā prasītājai bija jāiesniedz prasība sakarā ar bezdarbību, šajā gadījumā esot jānoraida. No judikatūras izrietot, ka šādu prasību nevar iesniegt, ja pastāv skaidra un noteikta Komisijas nostāja par sūdzību. EKL 230. un 232. pantā esot paredzēts viens un tas pats tiesiskās aizsardzības līdzeklis, t.i., jāpārsūdz akts, kurā ietverta Komisijas pieņemtā nostāja, un līdz ar to šī prasība par tiesību akta atcelšanu būtu piemērota rīcība.

Pirmās instances tiesas vērtējums

35 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nepietiek ar to, ka Kopienu iestāde nosūta vēstuli adresātam, atbildot uz tā lūgumu, lai to varētu uzskatīt par lēmumu EKL 230. panta izpratnē, par kuru tādējādi varētu celt prasību par lēmuma atcelšanu (Pirmās instances tiesas 1996. gada 22. maija spriedums lietā T-277/94 *AITEC*/Komisija, *Recueil*, II-351. lpp., 50. punkts, un 1996. gada 22. oktobra spriedums lietā T-154/94 *CSF* un *CSME*/Komisija, *Recueil*, II-1377. lpp., 51. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 5. novembra rīkojums lietā T-130/02 *Kronoply*/Komisija, *Recueil*, II-4857. lpp., 42. punkts).

36 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai tādi pasākumi, kuru rezultātā iestājas obligātas juridiskas sekas, kas ietekmē prasītāja intereses, noteikta veidā grozot tā juridisko stāvokli, ir akti, kuru atcelšanai var celt prasību EKL 230. panta izpratnē (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts; Pirmās instances tiesas 2006. gada 5. aprīļa spriedums lietā T-351/02 *Deutsche Bahn*/Komisija, Krājums, II-1047. lpp., 35. punkts, un iepriekš 35. punktā minētais rīkojums lietā *Kronoply*/Komisija, 43. punkts).

37 Lai noteiktu, vai akts vai lēmums rada šādas sekas, ir jāaplūko tā būtība (iepriekš 35. punktā minētais rīkojums lietā *Kronoply*/Komisija, 44. punkts). Turpretī formai, kādā akts vai lēmums ir pieņemts, principā nav nozīmes, vērtējot prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību (šajā sakarā skat. iepriekš 36. punktā minēto spriedumu lietā *IBM*/Komisija, 9. punkts).

38 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, kaut arī lēmuma, ar kuru ir izbeigta atbalsta pasākuma saderīguma ar EK līgumu pārbaude Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē, adresāts vienmēr ir attiecīgā dalībvalsts, sūdzības iesniedzējam adresēts paziņojums var atspoguļot šāda lēmuma saturu, pat ja tas nav nosūtīts attiecīgajai dalībvalstij (Pirmās instances tiesas 1999. gada 30. septembra rīkojums lietā T-182/98 *UPS Europe*/Komisija, *Recueil*, II-2857. lpp., 38. punkts).

39 Vispirms ir jāatgādina Regulā Nr. 659/1999 paredzētā kārtība, kas piemērojama sūdzībām par valsts atbalstu.

40 Tiklīdz Komisija, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punktu, ir pārbaudījusi ziņas par varbūtēji nelikumīgu atbalstu, tās pašas regulas 13. pantā attiecībā uz nelikumīgu atbalstu tai ir noteikts pienākums izbeigt iepriekšējās izskatīšanas stadiju, pieņemot lēmumu saskaņā ar minētās regulas 4. pantu.

41 Papildus šai iespējai pieņemt lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. pantu Komisijai, ja tai ir sniegta informācija par varbūtēja valsts atbalsta pastāvēšanu, nav citas iespējas kā, piemērojot tās pašas regulas 20. panta 2. punkta otro teikumu, darīt zināmu ieinteresētajām personām, ka "nav pietiekama pamata lemt par attiecīgo gadījumu" (iepriekš 36. punktā minētais spriedums lietā *Deutsche Bahn*/Komisija, 43. punkts).

42 No judikatūras izriet, ka, lai izvērtētu, vai vēstule, kas ir nosūtīta sūdzības iesniedzējam, atbildot uz tā sūdzību, ir apstrīdams akts, Pirmās instances tiesai, ņemot vērā apstrīdētā akta būtību, ir jānosaka, vai tas ir lēmums Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē vai tikai neformāls paziņojums, kas paredzēts tās pašas regulas 20. panta 2. punkta otrajā teikumā (šajā sakarā skat. iepriekš 36. punktā minēto spriedumu lietā *Deutsche Bahn*/Komisija, 44. punkts).

43 No procedūras, kas piemērojama sūdzībām par valsts atbalstu un kas paredzēta Regulā Nr. 659/1999, īpaši tās 20. panta 2. punktā, izriet, ka, kaut arī Komisijai ir pienākums nekavējoties pārbaudīt ziņas par varbūtēji nelikumīgu atbalstu, ko tai, iesniedzot sūdzību, ir sniegusi trešā persona, tomēr tai nav jāpieņem lēmums minētās regulas 4. panta izpratnē, atbildot uz katru sūdzību.

44 Komisijas pienākums pieņemt lēmumu, atbildot uz sūdzību, attiecas tikai uz Regulas Nr. 659/1999 13. pantā paredzētajiem gadījumiem. Minētās regulas 20. panta 2. punkta otrajā teikumā ir paredzēts, ka Komisija var ar vēstuli informēt sūdzības iesniedzēju, ka nav pietiekama pamata lemt par attiecīgo gadījumu. Tā tas ir gadījumā, ja nav piemērojams Regulas Nr. 659/1999 13. pants, jo sūdzība patiesībā ir nevis par nelikumīgu atbalstu, bet par pastāvošu atbalstu.

45 Lai noteiktu, vai šī prasība ir pieņemama, ir jāpārbauda, vai no apstrīdēto vēstuļu būtības izriet, ka tās var uzskatīt par lēmumu Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē, kura patiesais adresāts ir attiecīgā dalībvalsts un kurš ietekmē prasītājas intereses, būtiski grozot tās juridisko situāciju.

46 Sākumā ir jāanalizē apstrīdēto vēstuļu saturs.

47 Savā 2006. gada 24. marta vēstulē par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs informēja prasītāju, ka viņš uzskata, ka nav pietiekama pamata turpināt sūdzības izmeklēšanu. Viņš norādīja, ka bija uzsācis uzmanīgu sūdzības pārbaudi.

48 Vispirms ir jāatzīmē, ka, tā kā par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs savas 2006. gada 24. marta vēstules trešās rindkopas pirmajā daļā ir norādījis, ka ar *Stockholm Card* (izņemot autostāvvietas) un viesnīcu istabu rezervēšanu saistītās darbības ir veiktas tirgus apstākļos, viņš ir atzinis, ka šīs darbības nav tikušas finansētas no sūdzībā norādītajām subsīdijām. To darot, viņš nav norādījis, ka sūdzībā minētās subsīdijas varētu neatbilst nepieciešamajiem nosacījumiem, lai tās atzītu par valsts atbalstu EKL 87. panta izpratnē. Līdz ar to no šīs 2006. gada 24. marta vēstules trešās rindkopas pirmās daļas nevar secināt, ka Komisija apstiprinātu, ka sūdzībā minētās subsīdijas šajā ziņā nav valsts atbalsts.

49 Pēc tam 2006. gada 24. marta vēstules trešās rindkopas otrajā daļā par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs ir norādījis, ka var apgalvot, ka tas, ka *SVB* bez maksas lietoja noteiktas autostāvvietas, neietekmēja tirdzniecību un ka šis atbalsts, tā kā tas *Stockholm Card* bija iekļauts pirms 1995. gada, proti, pirms Zviedrijas Karalistes pievienošanās Eiropas Savienībai, katrā ziņā ir pastāvošs atbalsts. 2006. gada 24. marta vēstules ceturtajā rindkopā viņš ir precizējis, ka citas *SVB* darbības šķiet attiecamies uz normām par pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, ka gadījumā, ja to finansēšana būtu valsts atbalsts, tas ar tādiem pašiem nosacījumiem būtu piešķirts labu laiku pirms 1995. gada un ka tas esot pastāvošs atbalsts. No tā izriet, ka, tā kā par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs uzskatīja, ka sūdzībā minētais atbalsts ir pastāvošs atbalsts, viņš neuzsāka padziļinātu valsts atbalsta atzīšanas pārbaudi.

50 Visbeidzot, par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs nobeigumā ir norādījis, ka sūdzības izmeklēšana ir parādījusi, ka minētie pasākumi ir pastāvošs atbalsts, nevis nelikumīgs atbalsts.

51 Savā 2006. gada 28. aprīļa vēstulē, atbildot uz prasītājas 2006. gada 5. aprīļa vēstuli, par jautājumu atbildīgās Komisijas struktūrvienības vadītājs ir atgādinājis, ka sūdzībā minētie pasākumi nav nelikumīgs atbalsts un ka līdz ar to nav iespējams prasītājai izsniegt lēmumu, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 20. pantu.

52 No 2006. gada 28. aprīļa vēstules, kā arī no 2006. gada 24. marta vēstules būtības skaidri izriet, ka Komisija pēc ziņu, ko tai sniedza attiecīgā dalībvalsts, sākotnējas pārbaudes uzskatīja, ka sūdzībā minētie pasākumi nav nelikumīgs atbalsts Regulas Nr. 659/1999 1. panta f) punkta izpratnē. Apstrīdētajās vēstulēs Komisija tikai informēja prasītāju par to, ka no sākotnēja pagaidu novērtējuma izriet, ka sūdzībā minētais atbalsts ir pastāvošs atbalsts, kas pakļauts EKL 88. panta 1. punkta procedūrai.

53 Turklāt ir jānorāda, ka, pat ja Komisija 2006. gada 24. marta vēstules trešās rindkopas pirmajā daļā būtu apstiprinājusi, ka ar *Stockholm Card* un viesnīcu istabu rezervēšanu saistītās darbības tikušas finansētas ar sūdzībā minētajām subsīdijām, tas negrozītu tās secinājumu, ka, tā kā šīs subsīdijas ir piešķirtas jau pirms 1995. gada, tās ir pastāvošs atbalsts.

54 Līdz ar to no apstrīdēto vēstuļu būtības izriet, ka Komisija bija nolēmusi neturpināt sūdzības izskatīšanu, tāpēc ka attiecīgais atbalsts ir pastāvošs atbalsts.

55 Šajā ziņā tiesas sēdē Komisija nevarēja pamatoti apgalvot, ka, pirmkārt, tā nebūtu varējusi saprast apstrīdētās vēstules un, otrkārt, ka 2006. gada 24. marta vēstule būtu neskaidri formulēta, no kā izrietētu, ka tās struktūrvienība nav devusi nevienu iemeslu sūdzības izskatīšanas neturpināšanai.

56 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai apstrīdētās vēstules, kurās sūdzībā minētais atbalsts ir atzīts par pastāvošu atbalstu, var uzskatīt par lēmumu, kas ietekmē prasītājas intereses, konkrētā veidā grozot tās juridisko situāciju.

57 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka pastāvoša atbalsta jomā iniciatīva pieder tikai Komisijai (Tiesas 1994. gada 9. augusta spriedums lietā C-44/93 *Namur-Les assurances du crédit*, *Recueil*, I-3829. lpp., 11. punkts). Komisijai piešķirtās kompetences ietvaros pastāvīgi pārbaudīt pastāvošos atbalstus Komisiju ar sūdzības palīdzību nevar piespiest adresēt dalībvalstij ieteikumu veikt atbilstīgus pasākumus, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 18. pantu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-330/94 *Salt Union*/Komisija, *Recueil*, II-1475. lpp., 33.–35. punkts).

58 No judikatūras izriet, ka, ja dalībvalsts iesniegtā informācija pagaidu izvērtēšanas kārtībā ļauj domāt, ka pastāv iespēja, ka attiecīgie pasākumi patiešām ir pastāvošs atbalsts, Komisijai tie jāizvērtē, ņemot vērā EKL 88. panta 1. un 2. punktā noteikto procedūru. Savukārt, ja dalībvalsts sniegtā informācija neļauj provizoriski izdarīt šādu secinājumu vai ja dalībvalsts nesniedz nekādu informāciju šajā sakarā, Komisijai ir jāizvērtē šie pasākumi, ņemot vērā šī paša panta 3. un 2. punktā noteikto procedūru (Tiesas 2005. gada 10. maija spriedums lietā C-400/99 Itālija/Komisija, Krājums, I-3657. lpp., 55. punkts).

59 Turklāt jānorāda, ka Regulas Nr. 659/1999 17.–19. pantā paredzētā procedūra, kas piemērojama pastāvoša atbalsta jomā, neparedz nevienu lēmumu, kas būtu adresēts attiecīgajai dalībvalstij, kuru varētu pieņemt Komisija sākotnējās izskatīšanas stadijas beigās.

60 No tā izriet, ka sūdzības iesniedzējs ar Komisijai adresētu sūdzību nevar piespiest Komisiju novērtēt pastāvoša atbalsta saderīgumu. Ja Komisija pēc sākotnējās pārbaudes uzskata, ka sūdzība attiecas nevis uz nelikumīgu atbalstu, bet uz pastāvošu atbalstu, tai nav pienākuma nosūtīt attiecīgajai dalībvalstij lēmumu Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē un tai nav jāveic EKL 88. panta 1. punktā paredzētā procedūra.

61 Šajā gadījumā ir jāatgādina, ka Komisija apstrīdētajās vēstulēs bija atzinusi, ka sūdzībā minētais atbalsts ir pastāvošs atbalsts. No tā izriet, ka, tā kā Regulas Nr. 659/1999 13. pants par nelikumīgu atbalstu nebija piemērojams, Komisija nevarēja pieņemt lēmumu Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē. Līdz ar to tā, atbildot uz prasītājas sūdzību, varēja to tikai informēt par to, ka nav pietiekama pamata lemt par attiecīgo gadījumu, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punkta otro teikumu.

62 Papildus no apstrīdētajām vēstulēm izriet, ka sūdzībā minētā atbalsta pagaidu novērtējums lika Komisijai uzskatīt, ka ir piemērojama EKL 88. panta 1. punktā paredzētā procedūra, jo runa bija par pastāvošu atbalstu. Līdz ar to pretēji prasītājas teiktajam apstrīdētās vēstules nav lēmums izbeigt lietu, tāpēc ka šīs subsīdijas nav valsts atbalsts.

63 Turklāt pretēji prasītājas teiktajam apstrīdētās vēstules nav arī atteikums uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālās izmeklēšanas procedūru. Jāatzīst, ka Komisija pat nevarēja uzsākt šo procedūru, jo tās veiktā sākotnējā pārbaude parādīja, ka attiecīgais atbalsts ir pastāvošs atbalsts (šajā sakarā skat. Tiesas 1994. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-47/91 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4635. lpp., 24. punkts, un iepriekš 35. punktā minēto spriedumu lietā *CSF* un *CSME*/Komisija, 49. punkts).

64 Jāpiebilst, ka uzskatīt, ka Komisijai, lai informētu sūdzības iesniedzēju, ka viņa sūdzība attiecas uz pastāvošu atbalstu, ir obligāti jāpieņem lēmums Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē, būtu pretēji valsts atbalsta kontroles procedūras sistēmai. Tāds risinājums nozīmētu, ka, ja Komisijai tiktu iesniegta sūdzība attiecībā uz pastāvošu atbalstu, tai būtu pienākums pārbaudīt tā saderīgumu ar kopējo tirgu. Vienlaikus, kā tas tika norādīts iepriekš 57. punktā, piemērojot EKL 88. panta 1. punktu, tikai Komisijai ir iniciatīva īstenot pastāvīgu pastāvošā atbalsta pārbaudes procedūru.

65 Tādējādi Komisija, uzskatot, ka sūdzībā minētais atbalsts ir pastāvošs atbalsts, 2006. gada 28. aprīļa vēstulē ir pamatoti norādījusi, ka tā nevar sniegt lēmuma Regulas Nr. 659/1999 4. panta izpratnē kopiju, kā to savā 2006. gada 5. aprīļa vēstulē lūgusi prasītāja.

66 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru pastāvošā atbalsta shēma var tikt īstenota tik ilgi, kamēr Komisija to nav atzinusi par nesaderīgu ar kopējo tirgu (Tiesas 1994. gada 15. marta spriedums lietā C-387/92 *Banco Exterior de España*, *Recueil*, I-877. lpp., 20. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 2. jūnija rīkojums lietā T-276/02 *Forum* 187/Komisija, *Recueil*, II-2075. lpp., 48. punkts).

67 Tāpat no judikatūras izriet, ka, līdzko Komisija nolemj izskatīt atbalstu, pārskatot pastāvošo valsts atbalstu, juridiskā situācija nemainās, līdz attiecīgā dalībvalsts piekrīt

ieteikumam veikt atbilstīgus pasākumus vai Komisija pieņem galīgo lēmumu (Tiesas 2001. gada 9. oktobra spriedums lietā C-400/99 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-7303. lpp., 61. punkts).

68 Līdz ar to apstrīdētajām vēstulēm, kaut arī tajās sūdzībā minētais atbalsts atzīts par pastāvošu atbalstu, nav tāda lēmuma rakstura, kas rada obligātas juridiskas sekas, kuras var ietekmēt prasītājas intereses.

69 Šis secinājums nevar tikt apšaubīts ar 2006. gada 24. marta vēstulē esošo norādi, ka sūdzībā norādītais un par pastāvošu atbalstu atzītais atbalsts esot "katrā ziņā saderīgs ar kopējo tirgu". Pirmkārt, kā arī šajā vēstulē norādījusi Komisija, ir jāinformē sūdzības iesniedzējs par to, ka tā šobrīd neplāno uzsākt EKL 88. panta 1. punktā paredzēto procedūru, kura saskaņā ar iepriekš 57. punktā minēto judikatūru ir tikai Komisijas kompetencē. Otrkārt, piemērojot iepriekš 66. punktā minēto judikatūru, šāda informācija nerada obligātas juridiskas sekas, kuras var ietekmēt prasītājas intereses.

70 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētās vēstules ir jāuzskata par tādu neformālu paziņojumu, kāds ir paredzēts Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punkta otrajā teikumā, kura saturs neatspoguļo lēmumu tās pašas regulas 4. panta izpratnē. Tātad apstrīdētās vēstules nav apstrīdams akts EKL 230. panta izpratnē.

71 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka, kontrolējot, kā dalībvalstis pilda pienākumus, kas tām noteikti EKL 87. un 88. pantā, Komisijai un valsts tiesām ir papildinošas un atšķirīgas funkcijas. Valsts tiesas funkcija ir aizsargāt privātpersonu tiesības, ko rada EKL

88. panta 3. punkta pēdējā teikumā noteiktā aizlieguma tiešā iedarbība. Tātad, lai atzītu valsts atbalsta nelikumību un piespriestu tā atgūšanu, var vērsties valsts tiesā.

72 Šīs prasības nepieņemamība neliedz prasītājai iespēju attiecīgā atbalsta likumību pārbaudīt tiesā. Valsts tiesām ir jānodrošina, lai visas EKL 88. panta 3. punkta pēdējā teikumā ietvertā pārkāpuma sekas tiktu novērstas saskaņā ar valsts tiesībām gan attiecībā uz atbalsta pasākumu īstenošanas aktu spēkā esamību, gan attiecībā uz tāda finanšu atbalsta atgūšanu, kas ir piešķirts, neievērojot šo normu (Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedums lietā C-354/90 *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires* un *Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, *Recueil*, I-5505. lpp., 12. punkts, un 2008. gada 12. februāra spriedums lietā C-199/06 *CELF* un *ministre de la Culture et de la Communication*, Krājums, I-469. lpp., 41. punkts).

73 Turklāt ir nepieņemams prasītājas lūgums, lai Pirmās instances tiesa liek Komisijai uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru, jo atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, kas pamatota ar EKL 230. pantu, Kopienu tiesas kompetencē ir vienīgi pārbaudīt apstrīdētā tiesību akta tiesiskumu un Pirmās instances tiesa, īstenojot savas pilnvaras, nevar dot rīkojumu Kopienu iestādēm (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-5/93 P *DSM*/Komisija, *Recueil*, I-4695. lpp., 36. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 24. februāra spriedums lietā T-145/98 *ADT Projekt*/Komisija, *Recueil*, II-387. lpp., 83. un 84. punkts).

74 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasība kopumā ir nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

75 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) *NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell* & *Teaterpaket AB* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 9. jūnijā.

[Paraksti]